

essante Discussioner; det har nemlig særlig været Gjenstand for Overveelse, hvilken Indflydelse der i saa Henseende kan være at tillægge Creditorerne, og der foreligge bestemte formulerede Forslag om, at Creditorerne, i Forhold til deres Krav, skulde have en bestemt Afgjørelse i saa Henseende. Dette synes nu at være overmaade plausibelt, da det er dem, der ere de egentlige Glere af Boet, men praktisk lader det sig ikke paa nogen Maade gennemføre; thi paa den Tid, da denne Beslutning skal tages, er det for det Første aldeles uafgjort, hvem der er Creditor, idet der foreløbig kan have meldt sig Følk som Creditorer, som altsaa maatte admitteres til disse første Skiftesamlinger, hvori Beslutning om Commissairens Bestikelse skal tages, hvorom det senere maaskee oplyses, at de aldeles intet Krav have; og for det Andet kan der senere melde sig udenlandske Creditorer af den allerstørste Betydning og som have de meest utvivlsomme Krav, som altsaa ingen Indflydelse faae paa denne Beslutning. Naar man dernæst vil have, at Creditorernes Rettsadkomst til at tage Beslutning i saa Henseende skal være afhængig af deres Fordringers Størrelse, saa er det jo ganske klart, at det ikke kommer an paa, hvilke Fordringer der anmeldes, men at det kommer an paa de Fordringer, der i sin Tid befindes enten ved Anerkjendelse eller ved Decision af de under Skiftebehandling opstaaede Disputer, at være berettigede; men dette er paa den Tid, da Beslutningen tages, aldeles ikke givet. Endelig er det ganske klart, at man ikke paa den Maade kan slaae Creditorer og Creditorer sammen; thi der gives Creditorer, som, hvorledes det end gaaer, altid ville faae fuld Betaling, og som altsaa ere aldeles ligegyldige for disse Spørgsmaals Afgjørelse, og dernæst gives der Andre, som temmelig klart kunne forudsæe, at, hvorledes det end gaaer, ville de slet intet faae. Det gaaer altsaa ikke an, at slaae Creditorerne sammen i et saadant fingeret Interessentskab og lade dem votere efter deres Actiers Størrelse i Boet, uden Hensyn til den qualitative Interesse, de have i de foreliggende Spørgsmaal; og endelig maa det erindres, at Fallenten jo altid ogsaa er Interessent i Boet saaledes, at, hvis der bliver Noget

tilovers, hvilket vel ikke tør forudsættes, er han, men i ethvert Tilfælde er han i høj Grad interesseret i, at den Gjæld, der til Syvende og Sidst, efterat Creditorerne have taget Alt, hvad han for Diebliffet eier, vedbliver at hæfte paa ham og hans fremtidige Bo, bliver saa lille som mulig. Det er derfor, jeg troer, at Lovudkastet har rammet det Rette ved at sige, at den eneste berettigede Repræsentant for Boet er Skifteretten, men at de, der foreløbig have meldt sig som dem, der have Interesse i Boet, skulle have den fuldeste og frieste Afgang til derom at yttre sig. Beslutningen maa altsaa — jeg skal her bemærke, at vi ville komme tilbage til det samme Spørgsmaal ved flere af de paafølgende §§ — altid tilsidst være i Skifterettens Haand; men alle de, der foreløbig have meldt sig som Interessenter i Boet, skulle have den fuldeste Afgang til derom at fremsætte deres Ansøelser og Begjæringer. Et andet Spørgsmaal, der navnlig har været reist ved denne S, var, at man har antaget, at naar der blev udnævnt Commissaire, da skulle disse kun have at besætte sig med Administrationen, hvorefter mod alle opstaaende Retstrætter skulle henvises til selve Skifterettens Bedømmelse, og navnlig har man i den Henseende seet hen til Analogien af executores testamenti, der blot ere Forvaltere af Boet, medens de ikke kunne afgjøre Retstvister, der blive at afgjøre ad Rettens Vel. Jeg troer, at denne Tanke er fuldt kommen berettiget; jeg troer, at den Sammenblanding, der nu finder Sted ved Skifteretten af det Administrative og det Judicielle, er til stor Skade, da Administrationen derved nødvendigtvis maa finde Sted paa en mindre hensigtsmæssig Maade, og navnlig Curator i et Bo ved denne Sammenblanding faaer en Indflydelse, som ingenlunde er ønskelig og heller ikke er Lovgivningens Mening. Paa den anden Side kan det heller ikke Andet end være skadeligt for den dømmende Myndighed, naar denne f. Ex. i Egenkab af Forvalter for et Bo skal gjøre alle mulige Indsigelser, som den kan finde paa, og som ikke ere ligefrem usømmelige, mod Fordringer, der gjøres i Boet, og den et Diebliff efter kan komme til selv at decidere disse Fordringers Gyldighed og Plads i Concursordenen; men denne Ulempe